

Roses

Celebración de un curso de escafandrismo

Un curso de escafandrismo organizado por el *Centre Esportiu Badia de Roses* dió comienzo a mediados del pasado mes de septiembre y finalizará el 30 de este mes. Participan 26 personas, entre ellas una mujer, que reciben las clases teóricas y prácticas para la obtención del título correspondiente.

El *Centre Esportiu*, a pesar de sus cinco años de vida, ha permanecido prácticamente en el olvido. Ahora, la nueva junta que lo rige desde el mes de febrero quiere darle un gran impulso a la altura que la villa de Roses exige.

La junta del *Centre Esportiu Badia de Roses* está compuesto por Francesc Falcó, presidente; Miquel Ruiz, vicepresidente; Carles Páramo, secretario; Miquel Pastor, tesorero; Enric Guitart, contador; y Esteban, Marta, Masó, Fonalleras, Martín, Mester y Guerra, vocales.

M. Balló

Campeonato de Catalunya de Juveniles

A.D. LA CASERA-CATALUNYA,
2 - AT. OLOT, 1

Merceda victoria la conseguida por el equipo local, frente a un rival que luchó con gran fuerza durante todo el encuentro. Con ella, la A.D. La Casera, se afianza en el primer puesto de la clasificación y de continuar con la forma arrolladora con que ha empezado el campeonato (24 goles en tres partidos), es sin duda el equipo que hasta ahora, demuestra mejores posibilidades para aspirar al liderato. Por la labor realizada por todo el equipo, destacamos su conjunto que alineó a los jugadores siguientes: Feli, Pagés, Parra, C. Pagés, Pérez, Cabezas, Bueno, Gozávez, Ferrera, Pérez, y Alforcea.

Intransigència

Lord Kilanin, president del Comitè Olímpic Internacional, ha visitat Xina, per tal de solucionar el problema de la participació del país més poblat de la terra als Jocs Olímpics. Però, pel que hem llegit, sembla que res no s'ha resolt de cara a un immediat futur.

PROBLEMA POLÍTIC

En efecte, els responsables de l'esport xinès han dit que, mentre Formosa sigui reconeguda pel Comitè Internacional com a membre d'aquest, no hi ha res a fer. Cosa que ja sabia Kilanin, i també nosaltres, sense ser persones ficades al rovell de l'ou de l'assumpte. Sembla que això no té fàcil solució i menys si les dues parts es mostren intransigents.

Però, què pretenia Lord Kilanin amb el seu viatge de bona persona que cerca el camí de la cordialitat? Segurament, admetre en el Comitè Olímpic la Xina com a tal i Formosa com a país insular independent, amb el nom de Taiwan, com a estat desmembrat de la gran Xina. Tot això seria una bona solució, almenys de moment. Però, disortadament, tampoc no és pas possible. I no ho és, perquè la Xina continental, l'autèntica. No està disposada a reconèixer Taiwan com a estat independent, sinó que continua pensant que l'illa és quelcom que pertany a Xina i que el Comitè Olímpic no té cap dret a reconèixer-la com a país independent.

Per altra part, Formosa no vol admetre que ella no representa la Xina veritable, cosa absurda, si tenim en consideració, a més, la desproporció enorme quant a nombre d'habitants que hi ha entre la Xina continental i Taiwan. En fi, un dels molts absurds en el món de la política que, a més de discòrdia, porta els seus perjudicis a persones que res no tenen a veure amb la cosa, com són els esportius, els quals, degut a la mala entesa política, no poden participar en la més gran manifestació esportiva del món actual, i es veuen obligats a deixar passar el temps, mentre van perdent facultats, possibilitats i, alhora, il·lusions.

TOT ÉS ABSURD I TRIST

Tothom sap que, no fa gaire, alguns atletes africans amb possibilitats olímpiques no varen poder participar en les últimes Olimpíades de Montreal també per discòrdies polítiques d'origen racista. A Xina, la gran Xina de 700 milions d'habitants, hi ha hagut durant aquests darrers anys grans figures esportives també amb possibilitats olímpiques. Per citar-ne més una, direm que el saltador d'Alcària Nin Xin Xin, va superar la millor marca mundial, sense poder prendre part a les Olimpíades. D'aquesta manera, perdé la probabilitat de demostrar la seva real vàlua. I com ell, molts altres que ni tan sols el seu nom ens ha arribat al nostre coneixement, han vist perdre llurs possibilitats, ignorats en llocs llunyans de la nostra geografia.

Tot és absurd i, al mateix temps, trist, en veure que les coses no es poden arranjar utilitzant el diàleg civilitzat i no aferrant-se a la intransigència que, ideològica o "xauvinista", a res de bo no condueix. La prova la tenim en què una cosa tan clara i senzilla, com és que Xina és Xina i Formosa és Formosa, pugui ésser un joc aferrissat, d'interessos constants.

Però no perdem l'esperança. Potser tot s'arranjarà i els esportistes dels dos països podran restar lliures davant llurs olímpiques aspiracions.

Albert Gurt